

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Λ. Α. Παντελή, Α.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 83/2022

Μεταξύ:

[Redacted Name]

Ενάγουσας

και

[Redacted Name]

Εναγομένης

Ημερομηνία: 26 Αυγούστου 2022

Εμφανίσεις:

Για την ενάγουσα: Δρ. Χρ. Α. Θεοδούλου

Για την εναγομένη: κ. Κ. Κληρίδης

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Αντικείμενο της παρούσης είναι το προσωρινό διάταγμα που εκδόθηκε μονομερώς την 21/01/2022. Για καλύτερη αντίληψη των όσων ακολουθούν παρατίθεται το ακριβές λεκτικό του διατάγματος και συγκεκριμένα η παράγραφος Α της αίτησης, που είναι αυτή η οποία εγκρίθηκε από το Δικαστήριο, με άλλη όμως σύνθεση. Αναφέρονται εκεί τα εξής:

«Α. Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου με το οποίο παρεμποδίζεται ή/και να απαγορεύεται στην Εναγομένη να εκτελωνίσει ή/και εισάξει στην Κύπρο ή/και παραλάβει ή/και να εμπορευείται ή/και πωλεί ή/και διαθέτει

ή/και κυκλοφορεί ή/και διανέμει στην Κύπρο τα εμπορεύματα τα οποία αποτελούν προϊόν τελωνειακής δέσμευσης με στοιχεία ΔΔ12 ημερομηνίας 16/12/2021 Τελωνείο Λευκωσίας που αφορούν βότκες με χαρακτηριστική ένδειξη στα μπουκάλια τη λέξη STOLICHNAYA και σχέδιο.».

Αρχικά η αίτηση περιελάμβανε και άλλα αιτητικά (Β μέχρι και Ε). Εντούτοις την 28/01/2022, ημερομηνία κατά την οποία το διάταγμα ορίστηκε επιστρεπτέο, ο συνήγορος της ενάγουσας απέσυρε τα λοιπά αιτητικά και ως εκ τούτου η διαδικασία περιορίστηκε στο διάταγμα που ανωτέρω αναφέρεται.

Η αίτηση υποστηρίζεται από ένορκο δήλωση που ομνύει δικηγόρος που εργάζεται στο γραφείο των συνηγόρων της ενάγουσας. Επιβάλλεται να υποδειχθεί πως το περιεχόμενο του φακέλου ενώπιον του Δικαστηρίου αποκαλύπτει ότι καταχωρίστηκαν δύο ένορκες δηλώσεις. Ομνύουσα και στις δύο είναι το ίδιο πρόσωπο, δηλαδή η δικηγόρος του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί την ενάγουσα. Η μια εξ αυτών φέρει ημερομηνία 19/01/2022 και η άλλη 20/01/2022. Το πρακτικό της διαδικασίας δεν αποκαλύπτει ποια εκ των δύο είναι αυτή που λήφθηκε υπόψη κατά την έκδοση του διατάγματος. Προφανώς ο λόγος καταχώρισης της δεύτερης ενόρκου δηλώσεως οφείλεται στο ότι η ημερομηνία καταχώρισης τόσο της αγωγής όσο και της αίτησης, είναι 20/01/2022 και συνεπώς η πρώτη ένορκος δήλωση διενεργήθηκε πριν την καταχώριση της αγωγής. Εν πάση περιπτώσει, τούτη η ιδιαιτερότητα της αίτησης δεν χρήζει περαιτέρω διερεύνησης, εφόσον το περιεχόμενο των δυο ενόρκων δηλώσεων είναι ταυτόσημο και ως εκ τούτου το γεγονός ότι καταχωρίστηκαν δύο ένορκες δηλώσεις, δεν αλλοιώνει την όλη εικόνα. Πρόκειται για ένα γεγονός που ούτε προσθέτει αλλά ούτε και αφαιρεί κάτι από τη διαδικασία. Το περιεχόμενο τούτων των δηλώσεων σχολιάζεται στη συνέχεια. Εν κατακλείδι, σημειώνεται ότι η νομική βάση της αίτησης εξαντλείται στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν.14/60. Αυτή είναι η μόνη αναφορά που εντοπίζεται στη νομική βάση της αίτησης.

Στην αντίπερα όχθη η εναγομένη ενίσταται στο αίτημα της ενάγουσας και προς τούτο καταχώρισε ειδοποίηση για πρόθεση ένστασης. Κρίνω πως δεν εξυπηρετείται η απόφαση με αυτούσια παράθεση των 28 λόγων ένστασης που καλύπτουν τέσσερις πυκνογραμμένες σελίδες. Πιο κάτω, όπου κρίνεται επιβεβλημένο, γίνεται σχετική αναφορά. Και η ένσταση υποστηρίζεται από ένορκο δήλωση. Ομνύων τούτη είναι ο διευθυντής της εναγομένης. Το περιεχόμενο τούτης της δήλωσης σχολιάζεται πιο κάτω.

Η ομνύουσα τη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση υποστηρίζει πως κατά πάντα ουσιώδη χρόνο η ενάγουσα ήταν εγγεγραμμένη ιδιοκτήτρια και νόμιμη δικαιούχος των εγγεγραμμένων στην Κύπρο εμπορικών σημάτων *Stolichnaya* με αριθμό [REDACTED] καθώς και των διεθνών εγγραφών με αριθμό [REDACTED] και [REDACTED] και τέλος, του ευρωπαϊκού σήματος με αριθμό [REDACTED]. Σύμφωνα με την ομνύουσα οι εν λόγω εγγραφές είναι έγκυρες και ενυπάρχουσες (*valid and subsisting*). Προς υποστήριξη των ανωτέρω η ομνύουσα παραπέμπει στο τεκμήριο Α στην αίτηση. Υποστηρίζει περαιτέρω πως η ενάγουσα έχει αποκτήσει παγκόσμια φήμη και εμπορική εύνοια μέσω των ανωτέρω σημάτων και συμβόλων, τα οποία είναι πλέον η ταυτότητα της ενάγουσας και αποτελούν ουσιώδη περιουσιακά της στοιχεία. Μοναδική εξουσιοδοτημένη αντιπρόσωπος για τη διάθεση των προϊόντων της στην κυπριακή αγορά, είναι η αγορά [REDACTED].

Την 16/01/2022 η ενάγουσα πληροφορήθηκε από το τελωνείο Λευκωσίας ότι κατακρατήθηκαν προϊόντα *Stolichnaya*, ήτοι 5.736 τεμάχια, τα οποία η εναγομένη επιχειρούσε να εισαγάγει στην Κύπρο. Τους απέστειλαν φωτογραφικό υλικό και καλούντο να τοποθετηθούν σχετικά με τη γνησιότητα των προϊόντων. Η ενάγουσα απάντησε ότι τα κατακρατηθέντα προϊόντα αποτελούν απομίμηση.

Είναι σε αυτή τη βάση που προωθείται το αίτημα και είναι η θέση της ενάγουσας πως εάν τα εν λόγω προϊόντα διοχετευτούν στην αγορά, θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά ανυπολόγιστης αξίας, εφόσον θα επηρεαστεί η εμπορική εύνοια (*goodwill*) τούτης από τις απομιμήσεις.

Στον αντίποδα ο διευθυντής της εναγομένης αναφέρει πως η εν λόγω δραστηριοποιείται στον τομέα εισαγωγής και διανομής οινοπνευματωδών ποτών εξαιρετικής ποιότητας (*premium brands*) από το 1930. Μεταξύ των ετών 2005 και 2019 ήταν ο αποκλειστικός αντιπρόσωπος και/ή διανομέας της ενάγουσας σε σχέση με την βότκα *Stolichnaya*. Το 2019 τούτη η σχέση τερματίστηκε και ανέλαβε η εταιρεία που η ομνύουσα αναφέρει στη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση και για την εν λόγω διαφορά εκκρεμεί διαδικασία ενώπιον των Δικαστηρίων. Υποστηρίζει ο ομνύων ότι περιήλθε στην αντίληψή του πως την 16/06/2021 εκδόθηκε απόφαση από το εμπορικό Δικαστήριο της Χάγης στο πλαίσιο της υπόθεσης *1. FKP SOJUZPLODOIMPORT, 2. FGUP VO SOJUZPLODOIMPORT V. 1. SPIRITS INTERNATIONAL B.V., 2. SPIRITS PRODUCT INTELLECTUAL PROPERTY B.V., 3. S.P.I. SPIRITS (CYPRUS) LIMITED, 4. ZAO SOJUZPLODOIMPORT, C/09/437955/HA ZA 2013-2010*, όπου κρίθηκε ότι πραγματικός δικαιούχος και νόμιμος κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων και εμπορικών σημάτων της βότκας *Stolichnaya*, είναι η ρωσική κρατική εταιρεία [REDACTED] (FKP) [REDACTED] (στη συνέχεια [REDACTED]) και όχι η ενάγουσα και οι θυγατρικές της εταιρείες. Η εν λόγω απόφαση είναι το τεκμήριο 10 στην ένσταση. Λαμβάνοντας γνώση τούτου του γεγονότος η εναγομένη αποφάσισε τον Νοέμβριο του 2021 να εισαγάγει και διανέμει την αυθεντική ρωσική βότκα *Stolichnaya* από τους νόμιμους πλέον ιδιοκτήτες τούτης, συμφώνως της απόφασης του Δικαστηρίου της Χάγης. Ως εκ τούτου την 04/11/2021 τοποθέτησε παραγγελία για 5.735 τεμάχια αξίας €13.389,84. Η δήλωση εμπορευμάτων (*declaration of goods*) επισυνάπτεται στην ένσταση ως τεκμήριο

2, το δε έντυπο φορτωτικής, ως τεκμήριο 3. Την 14/12/2021, όταν πλέον το εμπόρευμα έφτασε στην Κύπρο, η εναγομένη έλαβε από το τελωνείο ειδοποίηση κατακράτησης των εμπορευμάτων, δια τον λόγο ότι εκ πρώτης όψεως παραβίαζαν ή ενδεχόμενο ήτο να παραβίαζαν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας. Το σχετικό έντυπο του τελωνείου είναι το τεκμήριο 4. Ακολούθως ο ομνύων συμπλήρωσε σχετική δήλωση ότι δεν συναινεί στην εγκατάλειψη των εμπορευμάτων και στην καταστροφή τους, μέχρις ότου γίνει διερεύνηση. Τούτη η δήλωση είναι το τεκμήριο 5. Την 17/01/2022 οι συνήγοροι της εναγομένης αποτάθηκαν με επιστολή στη διευθύντρια του τμήματος τελωνείων και την ενημέρωσαν σε σχέση με την απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης. Περαιτέρω, απαίτησαν επιστροφή των κατακρατηθέντων προϊόντων. Η επιστολή είναι το τεκμήριο 6 στην ένσταση. Εντούτοις μέχρι σήμερα δεν έλαβαν απάντηση από το τμήμα τελωνείων.

Είναι η θέση του ομνύοντα τη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση πως η ρωσική βότκα *Stolichnaya* διαφέρει σε ποιότητα από εκείνη που εισάγει η ενάγουσα. Προς τούτο επισυνάπτεται στη δήλωση το τεκμήριο 1, εν προκειμένω πιστοποιητικό ποιότητας που επιβεβαιώνει τη συμμόρφωση με όλα τα πρότυπα παραγωγής πραγματικής ρωσικής βότκας. Προσθέτει ότι μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης συστάθηκε η εταιρεία [REDACTED] στην οποία μεταβιβάστηκαν όλα τα δικαιώματα της βότκας *Stolichnaya*. Προς υποστήριξη τούτου σχετικό είναι το τεκμήριο 7 στην ένσταση, ενώ προστίθεται πως η εν λόγω εταιρεία είναι η νόμιμη ιδιοκτήτης και δικαιούχος του διεθνούς εμπορικού σήματος με αριθμό [REDACTED], το οποίο επισυνάπτεται ως τεκμήριο 8 στην ένσταση. Επιπλέον, στην Κύπρο το εμπορικό σήμα με αριθμό [REDACTED] που ενεγγράφη το 1983 ανήκει στην [REDACTED]. Τούτο είναι το τεκμήριο 12. Είναι συναφώς η θέση του ομνύοντα πως καίτοι είναι εγγεγραμμένα στην Κυπριακή Δημοκρατία τα εμπορικά σήματα που αναφέρονται στην ένορκo δήλωση της ομνύουσας την αίτηση, δεν είναι έγκυρα εφόσον έγιναν κατόπιν

ψευδών παραστάσεων και πλάνης και κατά παράβαση των δικαιωμάτων της πραγματικής δικαιούχου.

Αναλύει αποσπάσματα της απόφασης του Δικαστηρίου της Χάγης, τεκμήριο 10 και ιδιαίτερα τις παραγράφους 9.1 και 9.2. Καταλήγει πως σύμφωνα με τα εκεί αναφερόμενα η πώληση της βότκας *Stolichnaya* στην κυπριακή επικράτεια ανήκει στην [REDACTED]. Προσθέτει ακόμη πως μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως η ενάγουσα προέβη σε ανακοίνωση ημερομηνίας 17/06/2021. Η εν λόγω ανακοίνωση είναι το τεκμήριο 9 στην ένσταση και από το περιεχόμενο τούτου προκύπτει πως η ενάγουσα αναγνώρισε δημόσια ότι ένεκα της απόφασης του Δικαστηρίου της Χάγης απώλεσε τα δικαιώματα που είχε σε σχέση με την βότκα *Stolichnaya*, σε πέντε εκ των 13 χωρών που αφορούσε η αγωγή, μεταξύ αυτών και η Κύπρος.

Είναι περαιτέρω η θέση του ομνύοντα ότι στις 14/01/2022 οι δικηγόροι της ενάγουσας τους απέστειλαν πρόταση διευθέτησης. Τούτη η πρόταση απερρίφθη από την εναγομένη με απάντηση που απέστειλε μέσω των συνηγόρων της, στην οποία επικαλούντο την απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης. Η αλληλογραφία των συνηγόρων επισυνάπτεται στην ένσταση ως τεκμήριο 11.

Εν κατακλείδι, ο ομνύων παραπέμπει σε δηλώσεις του ιδιοκτήτη της ενάγουσας εταιρείας (οι εν λόγω δηλώσεις είναι τα τεκμήρια 13 έως 15 στην ένσταση), όπου φέρεται να δηλώνει πως είναι η απόφαση του ομίλου εταιρειών να αποποιηθεί τις οποιεσδήποτε σχέσεις με την βότκα *Stolichnaya*. Όπως προκύπτει από τα αναφερόμενα στα εν λόγω τεκμήρια, η απόφαση του ιδιοκτήτη της ενάγουσας οφείλεται στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, πράξη η οποία αντίκειται των αρχών που ενστερνίζεται η εν λόγω εταιρεία και γι' αυτό διατυμπανίζεται η πρόθεση τούτης για αλλαγή του ονόματος της

βότκας από *Stolichnaya* σε *Stoli*, ενώ επεξηγείται περαιτέρω πως τα προϊόντα που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τούτης παράγονται στη Σλοβακία.

Βάσει όλων των ανωτέρω, είναι η θέση του ομνύοντα τη δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση πως το προσωρινό διάταγμα που εκδόθηκε την 20/01/2022 είναι υποκείμενο σε ακύρωση.

Επιβάλλεται να υποδειχθεί εδώ πως την ημέρα της ακρόασης και αφότου οι συνήγοροι των μερών παρέδωσαν τις αγορεύσεις τους και αποχώρησαν, τέθηκε υπόψιν του Δικαστηρίου συμπληρωματική ένορκος δήλωση που ενωρίτερα την ίδια ημέρα η πλευρά της ενάγουσας είχε καταχωρίσει στο πρωτοκολλητήριο. Ευθύς το Δικαστήριο κάλεσε τους συνηγόρους, οι οποίοι παρουσιάστηκαν αυθημερόν. Αφότου αγόρευσαν συναφώς, το Δικαστήριο έκανε ξεκάθαρο πως η σχετική ένορκος δήλωση δεν θα λαμβάνετο υπόψη. Αυτό γιατί καταχωρίστηκε χωρίς προηγούμενη άδεια και όπως έχει νομολογηθεί είναι τούτο ανεπίτρεπτο, πολύ δε περισσότερο σε τούτη την περίπτωση που η σχετική δήλωση δεν τέθηκε καν υπόψη της άλλης πλευράς ώστε να δύναται να την σχολιάσει (βλ. *Χρυσάνθου κ.ά. ν. Mariala Construction Limited (1996) 1B A.A.A. 1129, 1135*). Ως εκ τούτου, καίτοι η σχετική δήλωση κρατήθηκε στο φάκελο του Δικαστηρίου (έγγραφο X), αυτό έγινε αποκλειστικά για σκοπούς ελέγχου της διαταγής (ruling) του Δικαστηρίου σε περίπτωση εφέσεως. Κατά τα λοιπά, ρητά αναφέρω πως η σχετική ένορκος δήλωση αγνοήθηκε εξ ολοκλήρου.

Είναι εδώ κατάλληλο στάδιο να μνημονευθούν οι νομικές αρχές που διέπουν το ζήτημα. Οι προϋποθέσεις έκδοσης προσωρινού διατάγματος αναφέρονται στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν.14/60 και έτυχαν διερεύνησης σε αριθμό αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. μεταξύ άλλων *Odysseos ν. Pieris Estates Ltd (1982) 1 C.L.R. 557, Jonitexo Ltd ν. Adidas (1984) 1 C.L.R.*

263, *Γρηγορίου ν. Χριστοφόρου* (1995) 1 Α.Α.Δ. 248, *Bacardi & Co Ltd ν. Vinco Ltd* (1996) 1 Α.Α.Δ. 788, *Μιχαηλίδης ν. Παπακυριάκου* (2004) 1 Α.Α.Δ. 209 και *Κυρίλλου ν. Λάμπρου* (2004) 1 Α.Α.Δ. 1528). Τούτες είναι: (α) σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση, (β) ορατή πιθανότητα επιτυχίας, και (γ) να είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρως δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο εκτός αν δοθεί το διάταγμα. Στο τέλος εξετάζεται και το κατά πόσον η έκδοση του αιτούμενου διατάγματος είναι δίκαιη και εύλογη (βλ. *Ιπποδρομιακή Αρχή Κύπρου ν. Χ' Βασίλη* (1989) 1(Ε) Α.Α.Δ. 152, 154). Περαιτέρω, αποτελεί βασική αρχή δικαίου πως σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας το Δικαστήριο αποφεύγει να καταλήξει σε συμπεράσματα επί της ουσίας της διαφοράς, εφόσον το καθήκον του περιορίζεται σε διερεύνηση των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος. Ως εκ τούτου δεν προβαίνει σε ενδελεχή αξιολόγηση της μαρτυρίας, αλλά σε περιορισμένη και αναγκαία αξιολόγηση που σχετίζεται με αυτή καθ' εαυτή τη διερεύνηση των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος, δηλαδή το άρθρο 32 του Ν.14/60 (βλ. *Κυρίλλου ν. Λάμπρου* (2004) 1 Α.Α.Δ. 1528, 1533, *C.T. Tobacco Limited ν. Αρκτίνος Ατδ* (2003) 1(Β) Α.Α.Δ. 853, 869 και *Μιχαηλίδης ν. Πουργουρίδης* (2001) 1 Α.Α.Δ. 1263, 1271).

Κρίνω πως η διερεύνηση της αίτησης δεν μπορεί παρά να αρχίσει από τον ισχυρισμό της υπεράσπισης για απόκρυψη ουσιωδών γεγονότων. Άλλωστε αν τούτος ήθελε κριθεί ορθός, δηλαδή διαπιστωθεί τέτοια απόκρυψη, το Δικαστήριο αρνείται πλέον να ακούσει την αίτηση εφόσον έχει νομολογηθεί πως «η μη αποκάλυψη θεωρείται ως είδος εξαπάτησης του Δικαστηρίου είτε υπάρχει πρόθεση εξαπάτησης ή όχι» (*Sobolev κ.ά. ν. Weitzer*, Πολ. Έφ. Ε177/18, ημερ. 21/05/2019).

Βεβαίως δεν είναι η μη αποκάλυψη κάθε πληροφορίας, ενδεχομένως και αχρείαστης ή ασήμαντης, ικανή να οδηγήσει σε ακύρωση του διατάγματος. Όπως χαρακτηριστικά υπεδείχθη στην υπόθεση *DB Technologies B.V. ν.*

Loizos Iordanou Constructions Ltd, Πολ. Έφ. 166/19, ημερομηνίας 15/10/2019:

«Έχουμε διαπιστώσει τα τελευταία χρόνια πως η έννοια της ειλικρινούς και πλήρους αποκάλυψης έχει τρόπον τινά παρεξήγηθεί από αρκετούς στο νομικό κόσμο. Δεν είναι νοητό ούτε ποτέ οποιαδήποτε αυθεντία έθεσε τέτοιο επαχθές βάρος στους αιτητές να ξεδιπλώνουν με κάθε λεπτομέρεια σε βαθμό σχολαστικισμού κάθε πτυχή των θέσεων των αντιδίκων τους και να την ερμηνεύουν. Δεν είναι αυτή η ορθή εφαρμογή της πιο πάνω αρχής. Αναμένεται βεβαίως πάντα οι αιτητές, επιδιώκοντας μονομερή θεραπεία, να θέσουν με ειλικρίνεια όλα τα ουσιώδη θέματα, τόσο τα υπέρ, όσο και τα εναντίον τους, όμως δεν είναι εντός του καθήκοντος τους να μετατρέπονται σε οιονεί δικηγόρους της άλλης πλευράς για να θέσουν την εκδοχή των αντιδίκων τους, ως να ήταν η δική τους, με πλήρη ερμηνεία θέσεων και εξαντλητική ανάλυση.».

Κριτής του τι εστί ουσιώδες γεγονός είναι το Δικαστήριο (βλ. *Commerzbank Aktiengesellschaft v. Adeona Holdings Limited* (2015) 1A A.A.Δ. 386, 406).

Στην υπό κρίση περίπτωση ουδεμία αμφιβολία έχω πως η έκδοση του επίδικου προσωρινού διατάγματος συνιστά προϊόν απόκρυψης ουσιωδών γεγονότων. Το τεκμήριο 10 στην ένσταση, εν προκειμένω η απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης, είναι καταλυτικής σημασίας για τούτη τη διαπίστωση και βεβαίως για την πορεία του διατάγματος. Οι παράγραφοι 9.1 και 9.2 που υποδεικνύονται από την πλευρά της εναγομένης, είναι όντως αποκαλυπτικές της έκβασης της διαδικασίας ενώπιον του αλλοδαπού Δικαστηρίου. Ένεκα της σημασίας τους παρατίθενται αυτούσιες ώστε ο αναγνώστης να δύναται να αποτιμήσει εξ ιδίων τη σημασία τούτων. Αναφέρεται εκεί ότι:

«9.1. orders Spirits International to undertake all action that may be required, or to arrange for this to be done, to register the Cypriot trademark referred to in ground 6.3.1, the Swedish trademarks referred to in 6.7.1, the Czech trademark referred to in 6.8.1, and the Italian trademarks referred to in 6.11.1 in the name of, or at any rate to transfer them to, FKP within fourteen days after this judgment has been served, stipulating that subject to Article 3:300 of the Dutch

- Civil Code this judgment replaces, where necessary, the written application submitted by Spirits International to the trademark offices in the countries concerned to change the registered name;*
- 9.2. *as of two months after this judgment has been served, prohibits Spirits International, Spirits Product, and Spirits Cyprus from infringing the UK, Irish, Cypriot, Swedish, and Czech trademarks, which are at any rate deemed to include their use as set out in 6.1.2, 6.2.2, 6.3.2, 6.7.2, and 6.8.4, and the use of the Stoli symbol in the course of business in the UK, Ireland, Cyprus, Sweden, and the Czech Republic for goods in respect of which the relevant trademarks have been registered or similar goods;»*

Τα ανωτέρω καθιστούν σαφές πως σε σχέση με την επικράτεια της Κύπρου, η απόφαση του αλλοδαπού Δικαστηρίου θέλει τα δικαιώματα της βότκας *Stolichnaya* να ανήκουν στην εταιρεία ██████████ (στην απόφαση μνημονεύεται ως FKP) και όχι στην ενάγουσα, εξου και καλεί την τελευταία να μεταβιβάσει τα σχετικά εμπορικά σήματα. Μάλιστα πρόκειται γι' αυτά τα εμπορικά σήματα που η ενάγουσα επικαλέστηκε με τη δήλωσή της, ώστε να πείσει το Δικαστήριο για το εύλογο του επίδικου αιτήματος. Αυτή δε η απόφαση ήταν σε γνώση τόσο της ενάγουσας όσο και των συνηγόρων της. Οι τελευταίοι (συνήγοροι ενάγουσας) έλαβαν γνώση τουλάχιστον με την αλληλογραφία που αντάλλαξαν με τους συνήγορους της εναγομένης. Όπως αποκαλύπτεται από το τεκμήριο 11 στην ένσταση και συγκεκριμένα την επιστολή 17/01/2022 που στάλθηκε με τηλεομοιότυπο στις 15:39, ο συνήγορος της εναγομένης πληροφόρησε τον συνήγορο της ενάγουσας ως εξής (βλ. παράγραφο 4 της επιστολής του):

- «4. Όπως είμαι βέβαιος γνωρίζεται, και σίγουρα οι πελάτες σας, την 16 Ιουνίου 2021 εκδόθηκε απόφαση εναντίον του ομίλου SPI στο Δικαστήριο της Χάγης στην οποία γίνεται ξεκάθαρα η αναφορά ότι τα πνευματικά δικαιώματα και ή εμπορικά σήματα που αφορούν την βότκα *Stolichnaya* «στην Κυπριακή αγορά αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες ανήκουν αποκλειστικά στην ρωσική κρατική εταιρεία FKP και όχι στην οποιαδήποτε εταιρεία του ομίλου SPI.»

Συνεπώς, τουλάχιστον από εκείνη τη στιγμή και επείκεινα οι συνήγοροι της ενάγουσας κατέστησαν κοινωνοί τούτης της απόφασης. Είναι ορθό βεβαίως πως η μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου θέλει την εν λόγω απόφαση να μην έχει εγγραφεί στην Κύπρο. Εντούτοις από τα συμφραζόμενα του διευθυντή της εναγομένης αυτή φαίνεται να είναι η πρόθεση. Σε κάθε όμως περίπτωση, η εν λόγω απόφαση φανερώνει διαφοροποίηση των δεδομένων μεταξύ της ενάγουσας και της εταιρείας ██████████ αναφορικά με τη διανομή της βότκας *Stolichnaya*. Τέλος, ουδεμία μαρτυρία τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου που να δεικνύει πως η ισχύς της απόφασης του αλλοδαπού Δικαστηρίου έχει ανασταλεί, είτε λόγω εφέσεως είτε άλλως πως.

Αντιθέτως φαίνεται τα μέρη να την έχουν αποδεχθεί. Αν τα ανωτέρω δεν πείθουν σε σχέση με τη διαφοροποίηση των δεδομένων μεταξύ της ενάγουσας και της εταιρείας ██████████ και την αποδοχή της απόφασης από τα εμπλεκόμενα μέρη, αρκεί να παραπέμψει κανείς στην ανακοίνωση της ενάγουσας, ως εντοπίζεται στο τεκμήριο 9 στην ένσταση. Αναφέρεται εκεί ότι:

«NEW YORK, June 17, 2021 /PRNewswire/ -- SPI Croup, global wine and spirits brand, today announced that the Hague District Court has issued a ruling in a case involving rights to Stolichnaya and Moskovskaya in 13 European countries. In a first instance decision, SPI has won in 8 out of 13 countries (Switzerland, France, Spain, Portugal, Denmark, Norway, Poland and Italy), leaving only 5 to left to deal with on appeal.»

Εν ολίγοις, η ενάγουσα αναγνώρισε το αποτέλεσμα της απόφασης του Δικαστηρίου της Χάγης, καθώς και τα τετελεσμένα τούτης της απόφασης. Είναι γι' αυτό τον λόγο που ρητά ανακοίνωσε τις 8 από τις 13 χώρες που εξακολουθεί να κατέχει τα δικαιώματα της βότκας *Stolichnaya*. Εντούτοις στις 8 αυτές χώρες που η ίδια η ενάγουσα ανακοίνωσε, δεν περιλαμβάνεται η Κύπρος.

Όλα τα ανωτέρω συνιστούν γεγονότα που ήταν σε γνώση της ενάγουσας και/ή των δικηγόρων της. Είναι πιστεύω περιττό να επεκταθεί κανείς στο κατά πόσο τούτα τα γεγονότα είναι ουσιώδη. Η απάντηση είναι σαφώς καταφατική, εφόσον εάν τούτα τα δεδομένα ήταν υπόψιν του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της μονομερούς διαδικασίας, το ελάχιστον που θα προκαλούσαν είναι προβληματισμό κατά πόσο το διάταγμα δύναται να εκδοθεί χωρίς να ακουστεί η άλλη πλευρά και κατά μέγιστον, μέχρι και σε απόρριψη της αίτησης, εφόσον δικαιούχος των δικαιωμάτων της βότκας *Stolichnaya* δεν φαίνεται να είναι η ενάγουσα αλλά η εταιρεία [REDACTED]. Συνεπώς ποιο το σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση και ποια η πιθανότητα επιτυχίας του ισχυρισμού περί passing off, όταν η μαρτυρία που απεκρύφθη ακυρώνει τον ισχυρισμό πως τα δικαιώματα της βότκας *Stolichnaya* ανήκουν στην ενάγουσα; Με δεδομένο ότι η απόφαση του αλλοδαπού Δικαστηρίου είναι καταφανώς προς όφελος της εταιρείας Sojuzplodoimport και εναντίον της ενάγουσας και περαιτέρω, ότι η τελευταία αναγνώρισε την απόφαση και προέβη σε δηλώσεις που συνηγορούν στην απώλεια του αποκλειστικού δικαιώματος πώλησης της βότκας *Stolichnaya* στην Κύπρο, ήταν υποχρέωση της ενάγουσας να θέσει αυτά τα δεδομένα σε γνώση του Δικαστηρίου. Εδώ δεν πρόκειται για αντίθετη εκδοχή, εν τη εννοία των λεχθέντων της υπόθεσης *Zondrvan Group Ltd v. Bonalbo Fiduciaries Ltd κ.ά.*, Πολ. Έφ. Ε64/2015, 20/07/2021, αλλά για ουσιώδη γεγονότα τα οποία σαφώς και θα επιδρούσαν στη δικαστική κρίση, με υψηλή πιθανότητα να άλλαζαν τον ρου της υπόθεσης. Σε κάθε όμως περίπτωση, ήταν οφειλόμενη υποχρέωση της ενάγουσας να θέσει τα εν λόγω στοιχεία στο πλαίσιο της μονομερούς αιτήσεως, που ως γνωστό ένεκα της φύσης της διέπεται από καθήκον υψίστης πίστης (*uberrima fides*).

Ως εκ των ανωτέρω, καταλήγω ότι οι αιτιάσεις της εναγομένης περί απόκρυψης ουσιωδών γεγονότων ευσταθούν και παρεπόμενο τούτης της διαπίστωσης είναι η ακύρωση του διατάγματος.

Παρ' όλα ταύτα, σκόπιμο κρίνεται να υποδειχθεί και το εξής. Ούτε βεβαίως μπορεί να γίνεται λόγος για ανεπανόρθωτη ζημία που θα προκληθεί από τη διανομή ενός προϊόντος που κατά γενική ομολογία διακρίνεται από τα πρότυπα της βότκας *Stolichnaya*. Εν προκειμένω οι δημοσιεύσεις της ίδιας της ενάγουσας οι οποίες έπονται χρονικά της έκδοσης του διατάγματος, φανερώνουν πως σήμερα πλέον το προϊόν που η ενάγουσα διανέμει είναι εντελώς διαφορετικό, δηλαδή φέρει διαφορετική ονομασία, ήτοι *Stoli*, παρασκευάζεται στην Λετονία και όχι στη Ρωσία και τέλος, για την παρασκευή του χρησιμοποιούνται πρώτες ύλες από την Σλοβακία και όχι τη Ρωσία. Προς τούτο ενδεικτικό είναι το περιεχόμενο των τεκμηρίων 13, 14 και 15 στην ένσταση. Εντούτοις απότοκο των ανωτέρω είναι πως δεν νοείται εισήγηση περί σύγχυσης των δυο προϊόντων, εφόσον αυτό που εισήγαγε η εναγομένη φέρει ονομασία άλλη από εκείνη του προϊόντος που σήμερα πλέον διανέμει η ενάγουσα. Υπό αυτή τη θεώρηση των γεγονότων δεν αντιλαμβάνομαι ποια θα είναι η ζημία και πολύ περισσότερο, γιατί θα είναι ανεπανόρθωτη όταν τα δυο προϊόντα διακρίνονται και μάλιστα η ενάγουσα είναι εκείνη που διατυμπάνισε τη διάκριση.

Τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό είναι και το δικονομικό ζήτημα που προτάσσει η πλευρά της εναγομένης. Έχει ήδη λεχθεί πως η νομική βάση της αίτησης αναφέρει μόνο το άρθρο 32 του Ν.14/60. Είναι γεγονός βεβαίως ότι το δίκαιο έχει εξελιχθεί πολύ από την εποχή που απλή παράλειψη αναφοράς ενός διαδικαστικού κανονισμού, οδηγούσε την αίτηση σε απόρριψη. Βασικές όμως αρχές παραμένουν αναλλοίωτες. Όπως έχει νομολογηθεί στην υπόθεση *Koza Michael David κ.ά. ν. Τράπεζας Κύπρου Δημόσιας Εταιρείας Ατδ*, Πολ. Έφ. 208/12, ημερ. 24/11/2017:

“Η Δ.48, θ.2 προνοεί ότι οι ενδιάμεσες αιτήσεις πρέπει απαραίτητως να προσδιορίζουν τις νομικές διατάξεις πάνω στις οποίες βασίζονται. Η αναφορά στα άρθρα και στους θεσμούς που στοιχειοθετούν το νομικό υπόβαθρο της

αίτησης με βάση το οποίο η αίτηση θα αποφασιστεί, όπως έχει επανειλημμένα τονιστεί από τη νομολογία, αποτελεί απαράβατο όρο της εγκυρότητας του δικονομικού πλαισίου της αίτησης, (βλ. **Μαχλουζαρίδης ν. Ιωαννίδη κ.α.** (1990) 1 Α.Α.Δ. 965 και **Kozinskaya River Limited κ.ά** (ανωτέρω)). Επομένως, ορθά κρίθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι η διαταγή αυτή θα έπρεπε να καταγράφεται στο σώμα της αίτησης και ότι η παράλειψη αναγραφής της ισοδυναμούσε με παρατυπία.”

(και πιο κάτω)

«Η διαπίστωση αυτή μας φέρνει αμέσως στη προβληθείσα από τους εφεσεύοντες θέση, στα πλαίσια του τρίτου λόγου έφεσης, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε λανθασμένα τη Δ.64 των Θεσμών. Αυτό με βάση τα λεχθέντα στην **Πεγιώτη ν Κομοδρόμου** (2003) 1 ΑΑΔ 1601 ότι διάδικος αποποιείται του δικαιώματος να εγείρει θέμα παρέκκλισης από τους Θεσμούς στη διαμόρφωση αιτήματος, εφόσον λαμβάνει μέτρα στη διαδικασία. Όπως έπραξαν οι εφεσίβλητοι στην προκειμένη περίπτωση, οι οποίοι δεν ενεργοποίησαν τη δικαιοδοτική λειτουργία του Δικαστηρίου να επιληφθεί της παρατυπίας, ούτε στήριζαν την ένσταση τους στη Δ.16, θ.9.

Βέβαια, το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν έκρινε την ουσία του θέματος, περιοριζόμενο στη θεώρηση ότι δεν ετίθετο ζήτημα «αυτεπάγγελτης θεραπείας», αφού απαιτείτο, ως προϋπόθεση για την παροχή της, η υποβολή σχετικού αιτήματος από το διάδικο που ευθυνόταν για την παρατυπία. Η νομολογία μας, όμως, δεν υποστηρίζει τέτοια απαρέγκλιτη προσέγγιση. Το Δικαστήριο διατηρεί τη διακριτική ευχέρεια, στην κατάλληλη περίπτωση, να προβεί το ίδιο, αυτεπαγγέλτως, στη θεραπεία της παρατυπίας. Καθοδηγητική, επί του προκειμένου, είναι η υπόθεση **Wunderlich κ.ά. ν. Παναγιώτου** (1999) 1(Α) Α.Α.Δ. 366 όπου το Εφετείο, υιοθετώντας τα νομολογηθέντα στην αγγλική απόφαση **Metroinvest Ansalt et al ν Commercial Union** [1985] 1 WLR 513 υπέδειξε τα εξής:

«Το θέμα έχει τύχει αντιμετώπισης από το Αγγλικό Εφετείο στην **Metroinvest Ansalt a.o. ν. Commercial Union** [1985] 1 W.L.R. 513, 520, 521, 522. Στην υπόθεση εκείνη έχει ερμηνευθεί η νέα αγγλική Δ.2 - αντιστοιχεί με τη δική μας νέα Δ.64 - και από τη μελέτη της απόφασης προκύπτουν τα εξής:

1. Όπου διαπιστώνεται παρατυπία λόγω παράλειψης συμμόρφωσης με τους Θεσμούς το παράτυπο μέτρο ή έγγραφο παραμένει παράτυπο *inter partes* μέχρις ότου το ζήτημα εξεταστεί από το δικαστήριο δυνάμει της νέας Δ.64 θ.2.
2. Επιβάλλεται η εξέταση του ζητήματος της παρατυπίας από το δικαστήριο έστω και αν τέτοιο ζήτημα δεν είχε εγερθεί από τους διάδικους.
3. Η παραίτηση της άλλης πλευράς, με τρόπο ρητό ή εξυπακουόμενο, από το δικαίωμα που της παρέχεται λόγω της παρατυπίας αποτελεί καλό λόγο για να γίνει αποδεκτή η παρατυπία.

4. Ένας από τους κύριους λόγους που λαμβάνονται υπόψη από το δικαστήριο στην άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας δυνάμει της Δ.64 θ.2 είναι ο δυσμενής επηρεασμός (*prejudice*) της άλλης πλευράς λόγω της συγκεκριμένης παρατυπίας. Ωστόσο η νέα Δ.64 θ.2 είναι διατυπωμένη με τρόπο που να παρέχει στο δικαστήριο την ευρύτερη δυνατή εξουσία για να απονέμει δικαιοσύνη.
5. Στην άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας το δικαστήριο μπορεί να παραμερίσει πλήρως ή μερικώς τη διαδικασία στην οποία έχει σημειωθεί η παρατυπία ή - διαζευκτικά - "να εκδώσει τέτοιο διάταγμα αναφορικά με τη διαδικασία γενικά όπως κρίνει πρέπον"».

Και αναφέρεται το ερώτημα, τι είναι που ισχύει εδώ; Αναμφισβήτητο είναι πως η υπό κρίση αίτηση νοσεί. Η Δ.48 των θεσμών επιτάσσει πως σε κάθε αίτηση υποχρέωση είναι να μνημονεύονται οι νόμοι και οι θεσμοί στους οποίους εδράζεται. Εδώ ουδείς θεσμός αναφέρεται και σε αυτό είναι που έγκειται η πλημμέλεια. Βεβαίως αυτό από μόνο του δεν ήτο ασυγχώρητο. Κατέστη όμως ασυγχώρητο ένεκα της παράλειψης της ενάγουσας να άρει την παρατυπία, εφόσον παρά το γεγονός πως η εναγομένη υπέδειξε τούτη, η ενάγουσα αγκυλώθηκε στις θέσεις της, αδράνησε και εντέλει δεν αιτήθηκε άρση τούτης. Αυτή είναι η μεμπτή συμπεριφορά της ενάγουσας η οποία νομοτελειακά οδηγεί την αίτηση σε απόρριψη ένεκα παρατυπίας που δεν θεραπεύθηκε.

Για καθ' ένα από τους λόγους που πιο πάνω επιχείρησα να εξηγήσω, καταλήγω ότι το εκδοθέν διάταγμα είναι υποκείμενο σε απόρριψη και ως εκ τούτου ακυρώνεται. Έξοδα διαδικασίας €1.200 πλέον ΦΠΑ, επιδικάζονται υπέρ της εναγομένης και σε βάρος της ενάγουσας, καταβλητέα στο τέλος της διαδικασίας.

(Υπ.) Λ. Α. Παντελή Α.Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/κπ

